

ORDEN
RETTFERD
FRED

Oktober 1978
Nr. 8 - 27. årgang
Løssalg kr. 3,—

NORGE - ET FLERTALLSTYRANNI

«Enkeltindividet overfor de mange — da kan vi være ganske overbevist om at hvor den enkelte står overfor de mange, kommer han til kort. Hamsun-prosessen, den foregår hvert eneste øyeblikk. Vi lever ikke i et rettssamfunn, men i et majoritetssamfunn. Hvis majoriteten tilfeldigvis har urett, blir det uretten som seirer.»

Det er Thorkild Hansen, mannen bak den oppsiktsvekkende boken «Prosessen mot Hamsun» som sier dette i et stort intervju med Aftenposten.

Ikke et rettssamfunn, men et majoritetssamfunn! Det er ord enhver NS-kvinne og -mann vil kunne underskrive på. Våre motiver er gjennom 33—34 år metodisk blitt mistenkeliggjort og kriminalisert, det er skapt en hetsstemning mot oss som gjør

det risikabelt å ta til motmæle og enhver kan sjikanere og fornærme oss uten frykt for konsekvenser, alt dette i flertallssynets hellige navn.

Men ingen må tro at flertallsstyranniet utøves bare mot oss som fikk pariastemplet i 1945. På de aller fleste områder gjør det seg gjeldende hva man kan kalle «autoriserede» meninger, og ve den som gir uttrykk for oppfatninger som avviker mer enn

noen få streker fra det flertallsvedtatte.

Våre diskrimineringslover — både den vedtatte og den som kommer — er selvfølgelig de grøtteste eksempler. Det skal være forbudt å si noe ufordelaktig om andre folkeslag og om kvinner, uansett hvordan de ter seg. Saken mot Hoås forteller tydelig hvor «vid» toleranserammen er, og selv om nå Høyesterett i saken mot Morgenavisen har avgjort at ikke enhver slik ytring ikke automatisk er straffbar, så kan man være sikker på at flertallet i praksis vil sørge for å undertrykke meninger av dette slag som det ikke liker.

Men det er slett ikke bare på disse lovbelagte områder det er forbundet med risiko å legge seg ut med de vedtatte flertalls meninger.

Den som våger å gå inn for det syn at menneskene alldeles ikke er like, men tvert imot meget forskjellige, og at vi må innrette såvel vårt nasjonale samfunn som verdenssamfunnet etter det, blir støtt ut i kulden og mørket og er sikker på et hyggelig tilnavn. Gjett hvilket.

Den som gjør oppmerksom på at likhetsmanien i vår skole i virkeligheten er mord på evner og innsatsvilje hos de fleste, er (Forts. side 6)

Terroristpropaganda på Høstutstillingen

Det største maleri på Statens 91. Kunstutstilling er av Odd Nerdrum og viser en naken mann som blir skutt gjennom nakken av en sivilledd politimann mens tre andre holder fast på ham. Vi hadde ventet oss en tittel som henspilte på krigstiden og oss forferdelige NS-folk, men hva kunstneren aktet å skildre, var likevel noe helt annerledes aktuelt. «Mordet på Andreas Baader» har han kalt sitt verk.

(Forts. side 6)

Danske nasjonalsosialister arrestert for sine meningers skyld

Den 12. september arresterte dansk politi den danske nasjonalsosialistiske leder, cand. mag. Povl H. Riis-Knudsen, og hans sekretær, lege Hans Chr. Krog Pedersen. Riis-Knudsen ble arrestert i sitt hjem, mens Krog Pedersen ble tatt tvangsgrep på og ført ut av politiet mens han var i arbeid på kirurgisk avdeling i et sykehus. Begge fikk sine hjem grundig ransaket.

(Forts. side 6)

Feller Stortinget ny kollektiv dom over NS-folk?

Herr redaktør!

Blant en hel serie av interessante og tankevekkende innlegg i Deres avis nr. 7 for september i år, var det særlig innlegget til advokat E. Dahl som fattet min interesse og oppmerksomhet. Advokat E. Dahl hadde i slutten av sin artikkel en meget viktig opplysning nemlig at ifølge Aftenposten 8.8. 1978 så skal Stortinget i neste stortings sesjon behandle den KOLLEKTIVE DISKRIMINERINGSLOV MOT LANDSSVIKDØMTE; idet disse anses uverdige til å inneha samfunnsstillinger som

forutsetter almen tillit. Det er nå med andre ord tale om å utvide det i 1945 tidsbegrensede tillitstap til å bli LIVSVARIG.

NS-folk skal idag over 30 år etter landssvikoppkjøret fortsatt anses uverdige til å inneha samfunnsstillinger som forutsetter i lovens forstand almen tillit. Det tidligere tidsbegrensede tillitstap som politiske motstandere dengang for 33 år siden fikk påført NS-medlemmene kollektivt, skal nå gjennom et nytt politisk lovbrudd utvides til

Av Kr. Otnes

et livsvarig tillitstap, uten at vårt rettsapparat tas i bruk og våre domstoler feller rettskraftig dom i sak mot den enkelte samfunnsborger. Dette blir et nytt overgrep mot en stor gruppe medmennesker som nå gjennom en hel mannsalder har vist god samfunnsånd, og tjent dette samfunn på en hittil korrekt og lovlydig måte — på tross av den nærmest umenneskelige behandling de har vært utsatt for i alle årene som er gått siden 1945.

Er vår norske Grunnlov av 1814 totalt satt ut av kraft og uten gyldighet lenger for vårt folk? Hva med rettsikkerheten for den enkelte samfunnsborger? Skal ennå en gang Norges Høyesterett lukke øynene for ulovlige politiske lover med tilbakevirkende kraft?

Dessverre, — så tror jeg at det også denne gang kan komme til å skje overgrep på tidligere dømte NS-folk, sett på bakgrunn av den sammensetning vi har idag av politisk utnevnte partifeller som bekler Høyesteretts (Forts. side 6)

«Folk og Land» tenner brann i rosenes leir

Det store flertall norske aviser oppgir kilde når de «saker» artikler fra «Folk og Land». Blant unntakelsene hører ml-organet «Klassekampen».

Selv er vi ikke på noen måte sinte over bladets tyveri av stoff som har stått i vår avis. Hovedsaken er at innholdet kommer ut blant folk flest. Eitrande rasende er derimot «Friheten», som skriver:

«Nazi-stoff blir inn som smør på varm potet i maoist-avisa «Klassekampen».

Kva seier du til dette: I «Klassekampen» laurdag 26. august blir eit «lesarbrev» slått stort opp over fire spalter med teikning under tittelen «Kast hatten!» Innlegget inneheld den vanlege, hysteriske anti-sovjetismen.

Men kva slags «lesarbrev» er dette? Det er ei ORDRETT AVSKRIFT av ein leiarartikkel i nazi-avisa «Folk og Land» nr. 6 for i år.

Det er ei kjent sak at store deler av leiinga i det såkalla «AKP» har ei fortid i tradisjonelle blå og mørkeblå organisasjonar. Det finst folk i «Klassekampens» redaksjon som i si tid støtta USAs terrorbombing i Vietnam og gjekk ope ut med støtte til dei amerikanske marionett-regima i Sør-Vietnam. For desse elementa passar ikkje berre «AKP»s syn på Vietnam, men heile Kinas utanrikspolitikk som fot i hose. Dei treng ikkje gi avkall på sitt tidlegare politiske syn.

No må også spørsmålet stillast om det i tillegg til alle dei

mørkeblå også finst brunstripa element i «AKP». Er maoistane infiltrert av nazistar?

Når Det nye høgres avis trykker slike «lesarbrev» er det ikkje tilfeldig. Som regel vil det vere kjente partifolk som får sine ting på trykk — folk som har tillit i redaksjonen og i partiet. Det store oppslaget tyder også på det.

«Klassekampen» vakler som dagsavis. Men om Det nye høgretur dei kan stanse fråfallet av abonnentar med nazi-propaganda tek dei feil. Slikt har aldri funne grobotn i Noreg.»

«Friheten»s artikkel mot «Klassekampen», som senere ble gjengitt i flere aviser ble også bragt inn under debatten på Oslo Typografiske Forenings kvartalsmøte 31. august.

Et forslag til vedtak om at organiserte i Oslo Typografiske Forening ikke skal medvirke til spredning av propaganda for og av «nazister» led et knusende nederlag.

Det var under behandlingen av denne sak at Moskva-kommunisten Kjærnsmo som et argument mot forslaget viste til at en leder i «Folk og Land» senere var trykt som leserbrev i «Klassekampen». AKP(m-l)-organet kommenterte Kjærnsmo's argument slik: «Til dette er å si at for det første er det overhodet ikke noe argument mot at organiserte i Grafisk skal nekte å produsere nazipropaganda. For det andre kan «Klassekampen» umulig ha visst at dette innlegget hadde stått i noen naziavis. (Forts. side 6)

Svenske sosialistreiser til Sør-Afrika

Fagbevegelsen og de sosialistiske partier i Skandinavia har organisert strenge tiltak mot bedrifter som opprettholder den forretningsmessige forbindelse med Sør-Afrika. Det har vært forsøkt med pøbelaksjoner utenfor butikker som fører sør-afrikanske varer, hvor det også er oppfordret til kundestreik.

Medlemmer av fagbevegelsen som gjennom sin kontingent har måttet ofre store summer til boikottaksjonen, burde be lederne sine først og fremst «feie for egen dør».

(Forts. side 7)

Navnet Syd-Tyrol forbys i Italia

I disse tider da det er så mye snakk om undertrykkelse av mindretall, er det pussig nok ingen som har sagt eller skrevet et ord om den italienske regjeringens utrettelige anstrengelser for å italiensere den tysk-pregede landsdelen Syd-Tyrol lengst nord i Italia. Det aller siste er et forbud mot å bruke selve navnet Syd-Tyrol. I stedet skal det hete Bozen, den tyske form av det italienske provinsnavnet Brezane.

AUF's enkle verden

Herr redaktør!

På toget ble jeg forleden sittende ved siden av fire gutter i slutten av tenårene, og greie og høflige var de. En av dem viste seg imidlertid å være AUF'er, og han gikk hardt inn for å få de andre med seg.

Mange rare påstander nådde mine ører, f. eks. utenrikspolitiske som denne: «Nå har Canada laget en satellitt som kan brukes til å slå ned på Sovjet når som helst. Slik galskap skal vi være med på! Det ville jo føre til verdenskrig med én gang.»

At den aggressive sovjetmakt sitter med supervåpen nok til når som helst å ødelegge resten av verden, hadde tydelig hans ledere ikke fortalt ham, og heller ikke at vi i vest pent er nødt
(Forts. side 6)

Det var ikke helt uten grunn at tyskerne håpet på en felles kamp med engelskmennene mot Sovjet

Winston Churchill og hans feltmarskalk Montgomery hadde i krigens slutfase som hovedmål å hindre at de sovjetiske tropper trengte for langt frem i Europa, mens derimot Roosevelt og Eisenhower blåøyd la forholdene til rette for den røde hærs fremmarsj.

Dette er hovedinnholdet i en artikkel av den amerikanske historiker Arthus Smith, gjengitt bl. a. i Hamburg-avisen «Die Welt» (23/9).

Det er vel kjent for mange norske frontkjempere at de tyske troppers innstilling i krigens slutfase var å konsentrere alle krefter om å stanse Stalins angrep i øst, mens motstanden mot amerikanerne og særlig engelskmennene i vest nærmest ble ført

symbolsk. Dette skjedde ut fra den tankegang at det kunne foreligge muligheter for en allianse mellom Tyskland og Vestmaktene med det formål å stanse den røde stormflod som vellet inn over Europa med voldtukt og ran i sitt følge. Dette har på mange hold vært karakterisert som ren ønsketenkning, men Arthus Smith peker nå på holdninger hos Churchill og Montgomery som gjør denne tankegang langt mer realistisk.

«Jeg slår ikke Tyskland ned før mine tvil angående Russland er fjernet», sa Churchill i mars 1945. Dessverre greide han langt fra å handle som han talte, men så mye skjedde ihvertfall at Montgomery la opp og gjennomførte en strategi som skulle hin-

dre den sovjetiske fremrykning i nord og fremfor alt at de røde tropper fikk fotfeste i Danmark.

Eisenhowers tropper utnyttet imidlertid tyskernes tro på en tysk/vestlig allianse på sitt vis. Ved Magdeburg ble det f. eks. spredt flyveblad som bekreftet at en slik allianse var nær forestående, med det resultat at store tyske avdelinger oppga kampen for å gå inn i dette nye anti-kommunistiske fellesskap. Hverken Roosevelt eller Eisenhower huset imidlertid slike tanker — tvert om ble Magdeburg såvel som andre områder amerikanerne fikk kontroll over, overlatt til Stalin-troppene.

Falk

Hva østtyskere har «lov til»

Herr redaktør!

En samtale jeg nylig overhørte på Hamburg Hauptbahnhof fikk meg til å tenke på hvordan vi ved en misforstått sprogbruk er med å befeste overgrep og maktmisbruk som normale ting.

Situasjonen var denne: Et intersonetog til Karl Marx-Stadt (Chemnitz) skulle gå om et kvarters tid, og en mann i femtiårene kom gående med sin åttiårige far, som etter et besøk skulle hjem til Leipzig. På en benk

satt to eldre kvinner, som den yngre mannen henvendte seg til med spørsmål om de skulle til østsonen og i tilfelle kunne hatt et øye med den eldre mannen, som hadde vanskelig for å greie seg selv. Det sa kvinnene straks og gjerne ja til. Det utspant seg så en samtale som kort fortalt gikk ut på dette: Kunne åttiåringen, som hadde «lov til» å besøke sin sønn i vest to ganger i året, neste gang av de østtyske myndigheter «få lov til» å ta med seg en følgesvenn som kunne hjelpe ham. Det mente kvin-

nene at de østtyske lover «ga adgang» til under disse spesielle omstendigheter, og alle var lykkelige. Realiteten er selvfølgelig at de røde østtyske myndigheter forbyr gamlingen å besøke sin sønn mer enn to korte ganger pr. år og likeledes forbyr ham å ta med en ledsager uten myndighetenes uttrykkelige tillatelse. Hvorfor kan vi ikke her i vest lære oss til å kalle tingene ved deres rette navn?

Forretningsmann, Moss

Brodne kar i opptil flere land

Dette innlegg er nektet inntatt i Morgenbladet.

Morgenbladet hadde forleden på side 3 en artikkel med overskriften: Psykiatrien som våpen mot sovjets intellektuelle. Artikkelens handlet om russiske opposisjonelle som av myndighetene ble erklært sinnssyke og havnet i asyl. Slikt er så vanlig at jeg ikke festet meg særlig ved det, men da jeg bladde om til første side, fant jeg noe som vakte min oppmerksomhet. Det var en nekrolog over den kjente amerikanske forfatter Ezra Pound som nylig døde i Italia. Han bosatte seg i Europa i 1912 og bodde mesteparten av tiden i Italia.

Under felttoget i Italia ble han i 1943 arrestert av amerikanske soldater og ført til USA, hvor han ble anklaget for landsforræderi. Begrunnelsen for anklagen var at han hadde uttalt seg sterkt positivt om Mussolinis økonomiske samfunnsprogram, og over italiensk radio holdt en rekke foredrag og kåserier med kritikk over Roosevelt og hans regjering. Han unngikk å komme for retten, fordi han ble funnet mentalt utilregnelig, men han måtte tilbringe 12 år i en mental-institusjon i Washington.

Det må være skjebnens lune, for ikke å si ironi, som har ført disse analoge tilfeller sammen i samme avis. Vi er vant til å lese om lignende overgrep i diktaturland, mens slikt tilsynelatende ikke kan forekomme i vestens demokrati. Men oven-

(Forts. side 6)

Sann nasjonalisme betyr ikke isolasjon, men åpenhet og dyp respekt for all egenart

En del ellers tenkende og intelligente mennesker avviser nasjonalistiske idéer og karakteriserer dem som piggsvinstenking og isolasjonisme. Forsåvidt det gjelder den ideologi som Vidkun Quisling og Nasjonal Samling sto for, tar de imidlertid fullstendig feil.

Det som preget vår bevegelse, var åpenbart mot omverdenen. Mens tredveårenes politikere gikk rundt og vaset i rent lokalpolitiske forestillinger og provinsialisme, hevdet Quisling og NS nødvendigheten av et større perspektiv. Både i ord og gjerning gikk vi inn for samarbeid med omverdenen, først og

fremst med de folk som står oss nærmest, men også i videre forstand ville vi være med overalt der det var mulig å skape bedre og fredeligere forhold i verden. NS program sa det slik:

«Utenrikspolitikken skal søke tilknytning til rase-, kultur- og interessebeslektede folk verden over for særlig på denne felles grunn å gjøre vår innsats i folkenes verdensfellesskap.»

Quislings store tanke var å danne et stornordisk forbund, som det heter i «Russland og Vi» (1930), «mellom Skandinavia og Storbritannia med tilslutning av Finland og Holland,

og hvori Tyskland og eventuelt de britiske dominions og Amerika senere kunne trekkes inn.» I slutten av tredveårene, da truede krigsskyer lå over Europa, startet han sitt Stornordiske Fredssamband med det tydelige formål å slå bro mellom Storbritannia og Tyskland. Det er ellers typisk at de som satt med hendene i fanget og lot syndefloden skylle over oss, har kalt dette initiativ «latterlig».

Men hvorfor dette «stornordisk»? Fordi en nasjonalist og sosialindividualist mener at våre handlinger naturlig springer ut av den egenart vi har fått i egenskap av norske og nordiske

mennesker. Det nytter ikke å teoretisere seg fram til et syn som ev. skulle være riktig for en nasjons- og egenartsløs «verdensborger», som ikke eksisterer, aldri har gjort det og aldri vil gjøre det. Et slikt nærmest umenneskelig vesen ville være uten rot i virkeligheten, uten evne til å forstå den dynamikk og de utviklingsmuligheter som ligger i møtet mellom folkeslagenes forskjellige naturgitte og historisk betingede særpreg og egenart.

Den gode nasjonalist og sosialindividualist møter med åpent og nyfikt sinn verdens mangfoldighet av folkeslag og

kulturer, rekker hånden ut til samarbeide og føler fellesskap med ethvert menneske, uansett opprinnelse, som er stolt og glad over sin egenart og ønsker å bevare den. Hva hun eller han derimot med nebb og klør bekjemper, er den falske og livsfarlige «internasjonisme» som tar sikte på å eliminere de naturgitte forskjeller.

Det er nasjonalisten og sosialindividualisten som har den virkelige nøkkel til fred, forståelse og fremgang i verden, en nøkkel som heter respekt for ethvert individs og enhver nasjons særpreg og tradisjoner.

Peik

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansv. redaktør:
A. I. BRU
assistert av en redaksjonskomité.

Uanstendig

Det ryktes at Stortinget i høst skal behandle et lovforslag som tar sikte på å forby NS-folk å inneha stillinger og verv som forutsetter almen tillit.

Alene det at et slikt forslag fremsettes, er en grov uanstendighet. Etter 33 år skal altså vi forhenværende NS-medlemmer ilegges en tilleggsstraff som de tidligere lover, inklusive den herostratisk berømte landssviklov, ikke har gitt hjemmel for.

De mange NS-kvinner og -menn som innehar stillinger og verv av den art som det her er tale om, de nyter allerede sine omgivelers tillit. Nå å nekte oss slike posisjoner, er derfor ikke annet enn et nytt politisk overgrep. Det er tvangsstatens og diktaturets metoder.

De som måtte mene at dette ikke er så farlig så lenge det «bare» er NS-folk det gjelder, får tenke på den presidens en slik lov vil skape. Neste gang kan det være andre grupper som får lide.

Kan vi ha den tillit til det norske Storting at en slik vanskapning av et lovforslag blir avvist?

Gerhardsens «underverk»

Tidligere statsminister Einar Gerhardsen sa 12/9 til Verdens Gang: «I Norge er det blitt alminnelig politisk enighet om de siste års sosiale fremskritt. Kan jeg forstå det som et av våre underverker?»

Det er i alminnelighet ikke ansett som særlig rosverdig å låne penger for å spise opp. Da de siste års sosiale fremskritt ikke er oppnådd ved øket innsats, men er finansiert ved milliardlån i utlandet, blir våre etterkommere belastet med kjempemessige gjelds- og rentebyrder. En mer passende betegnelse enn underverk ville derfor være ansvarsløshet.

Bruk hodet bedre

Bladet «Økonomisk Rapport» siterer i sitt nr. 15 fra vår artikkel «La deg ikke hjernevaske» i augustnummeret og melder at man har sendt vår redaktør boken «Bruk hodet bedre». Redaktør Nils Schjander har også holdt ord, og boken er riktig mottatt.

Det kan selvfølgelig alltid rå tvil om på hvilket hold det er mest bruk for et slikt verk. Når vi likevel ikke returnerer boken, er det fordi den jo allerede har vært hos redaktør Schjander. Uten påviselig resultat.

Kloakkjournalistikk

Bankboksriveren Benny er dagens mann, og den dertil innrettede presse lever stort på å grafsje i hans og hans families liv og tilværelse. Et av høydepunktene finner vi i en artikkel i Arbeiderbladet 14/9, der det bl. a. heter:

«Enkelte har ment at Benny har stått i ledtog med gamle nazister, bl.a. på grunn av hans svært høyrevridde holdning mens han gikk på yrkesskolen.»

En grov krenkelse av en hel samfunnsgruppe, helt uten bevis og tatt rett ut av tåken.

At et regjeringsorgan kan forfalle til en slik kloakkjournalistikk, er mer enn forstemmende.

I ærbødighet for det usedvanlige menneske

Hva som varmer og griper i Thorkild Hansens bok «Prossessen mot Hamsun», er dens dype menneskelighet. Den tar alt med, den stikker intet under stol, men alt skjer med en inderlig respekt for personenes integritet og egenart.

Våre motstandere er livende redde for at denne fremragende boken skal forårsake en gjenopp-leving av idéer de ikke liker, men vi kan egentlig ikke se hvordan. Dette er først og fremst en bok om to usedvanlige mennesker, om Marie og Knut, og bare i liten grad om politiske idéer. Likevel har «Prossessen mot Hamsun» betydning for oss utstøtte av flere grunner.

For det første viser boken klart at Knut Hamsun på ingen måte var hva man i dag legger i begrepet «nazist». «Han hadde ingen glede av jødemord», som til og med den utrolig hatske og aggressive moralprofessor Harald Ofstad måtte innrømme i en TV-diskusjon nylig. Kanskje vil boken få noen flere til å forstå at selv NS-folk var mennesker, at svært få av oss svarer til det «nazist»-bilde man gjennom 33 år har tegnet av oss og at dette bilde i beste fall er grovt for- tegnet, i de verre tilfeller helt løgnaktig.

For det annet: Selv om Thorkild Hansen på ingen måte trer frem som en forsvarer av våre meninger, så feller han ihvertfall med velberådd hu en knusende dom over rettsoppgjøret. Hør bare på dette:

«Få ting karakteriserer en periode tydeligere enn dens oppfattelse av hva som er forbrytelse og hva som er straff. I vår tid later det til at meningsforbrytelsene holder på å innta førsteplassen på samme måte som under inkvisisjonen.»

Selv om dette sitat har brede siktemål, er det ikke minst

treffende når det gjelder det norske «retts»-oppgjør, og Thorkild Hansen knytter det til en omtale av det.

For det tredje: Thorkild Hansen sier flere steder at det i dag må ansees som helt klarlagt at det var vestallierte provokasjoner som utløste det tyske an- grep på Norge. Det visste jo vi, men med hjelp fra Thorkild Hansen og andre av samme slag vil kanskje denne sannhet til og med trenge igjennom her i

Norge. Endelig etterlater boken et slikt totalinntrykk av dikterhøvdingen at hans konklusjon under rettssaken står der som riktig og naturlig:

«Jeg var landsforræder, heter det. Det får så være. Men jeg følte det ikke slik, og jeg kjenner det ikke slik idag heller.»

Se, der talte Knut Hamsun på vegne av oss alle.

H.

Ambassadør Masseng så hvor ansvaret lå i 1940

Ambassadør Einar Maseng har skrevet 4 bøker som alle handler om de nordeuropeiske stater i utenrikspolitikken. I en av bøkene «1905 og 1940» tar han for seg de to viktige år i vårt lands nyere historie. Det kan være av interesse med enkelte utdrag av sistnevnte bok som særlig berører 1940.

I forordet skriver han: Med leksjon i maktpolitikk menes den leksjon som de store stater selv gir oss, når de fra tid til annen åpner sine arkiver og utgir akt-samlinger og offisielle redegjørelser for viktigere avsnitt av sin utenrikspolitik. Også de mindre

stater utgir undertiden hvitbøker og lignende. Norge har dog hit- til vært svært forsiktig med det, for de viktigste avsnitts ved-kommende.»

På side 163—64: «Av parti- ene i Norge var det bare det ubetydelige partiet under Quis- lings ledelse som ville, med Nor- ges og Nordens egne midler, hol- de landet utenfor krigen dvs. sette opp og bruke alle tilgjenge- lige forsvarsmidler for å holde ute av landet begge krigførende parter. Med en sådan forsvars- politikk, som Sverige for sin del betraktet som den selvfølgelige, måtte Tyskland betraktes som

potensiell fiende, men Vestmak- tene måtte også betraktes som sådanne, ja erkjennelsen derav var det viktigste, fordi det var disse makter som av strategiske grunner trengte å sette seg i besiddelse av norsk område.»

På side 201: «I 1940 ville Vestmaktene, for å gjennomføre sin krig, vinne makten over nor- disk område. Hva Tysklands hensikter angår, ville det være urimelig å si at støtrepunkter på den norske kysten ikke var øns- kelig for det. Av den slags kan en aldri få for meget. Men på grunn av Englands sterke over- (Forts. side 7)

Stadig større kurs i AP

Herr redaktør!

Før i tiden var kupongklipperne, d.v.s. aksje- og obligasjonseiere noe av det mest foraktelige for Arbeiderpartiet. Nå når hele arbeidslivet er kjørt i grus, er det som rimelig er, vanskelig å finne noen som er villig til å sette inn sine sparepenger i noe som det er grunn til å tro vil ende med tap av pengene. Det overveies derfor om man skal oppmuntre til aksjekjøp (Volvo) ved skattelettelser o.l. Da tror man at det blir mulig å få lurt pengene ut av de små som har vært forsiktede med sine midler.

Etter en menneskealders arbeiderpartistyre har altså pipen fått en annen lyd. Nå tenker man å subsidiere disse avskyelige kupongklipperne! Siste nytt er at Regjeringen vurderer å bruke midler av folketrygdfondet til aksjekjøp.

Når man på dette vis har fått kvittet seg med denne reserven, står det vel bare en vei tilbake. Det er at funksjonærene og arbeiderne kjøper seg inn i de bedriftene de arbeider i, hvis de har noe å kjøpe for. Kanskje det kan gå opp for dem at det er dårlig politikk å suge så meget ut av bedriftene at de går overende.

A. B., Oslo

Dagbladet og «privatlivets fred»

Det er ikke lett for Dagbladet etterat ukebladet Aktuell Rapport gjenga Dagbladets leder fra 10. juni 1940 i faksimile. I lederen, som var betitlet «Fred i Norge», oppfordret Dagbladet til samarbeide med tyskerne. Dette ugjendrivelige beviset på Dagbladets holdning dengang var det selvfølgelig umulig å gjøre noe ved. Det var bare å tie det hele ned. Isteden kunne man bare finne på noe annet. Og det gjorde avisen.

En tidligere hirdmann i Møre skulle angivelig ha fått oppfordring til å melde seg til tjeneste for nazistiske avdelinger som var opprettet rundt omkring i landet for å drive våpenøvelser. Men denne hirdmannen var øyensynlig ikke noen farlig nazist lenger, for istedenfor å melde seg til tjeneste, underrettet

han Dagbladet! Av hensyn til den tidligere «nazist» oppga ikke Dagbladet navnet hans. Det kunne skade ham!

Det er ikke lett å forstå hvordan det kunne skade vedkommende som hadde vist et så prisverdig sinenlag ved å avsløre slike sammenvergelses, å nevne hans navn. Alle som har sine normale sanser i behold, vet at dette er sludder fra ende til annen. Noen slike organisasjoner finnes ikke. Det er ren provokasjon.

Historien om hirdmannen var sikkert ikke troverdig nok, og det er vel heller ingen som tror på den. Derfor måtte Jahn Otto Johansen rykke ut med nye historier. Han fastslår innledningsvis at i den norske rettsstat er det en alminnelig oppfatning at når en forbryter har sonet sin

straff, har han betalt sin gjeld til samfunnet og skal ikke møte sin fortid ved hver eneste korsvei. Heller ikke skal barn og barnebarn lide for fedrenes ugjerninger. Slik må det være i en rettsstat, skriver han. Men så føyer han til en rekke «men» som slår ihjel dette at han har gjort opp sin gjeld.

Også J.O.J. er så «hensynsfull» at han ikke nevner navn, for også «disse mennesker» har krav på beskyttelse av privatlivets fred. Dette er en nydelig fred J.O.J. vil gi dem! Den J. O. Johanske hensynsfullhet får en helt annen karakter når man betenker at ved å unnlate å nevne navn, rettes mistanken mot mange.

Blant de eksempler som J.O.J. nevner er historien om NS-dis-

(Forts. side 6)

Er det nødvendig å være skitten for å virke moderne?

Herr redaktør!

I den overordentlig modne alder av 42 år er jeg selvfølgelig forberedt på å bli forkastet som ikke meningsberettiget når det gjelder unge menneskers klær og oppførsel. Likevel våger jeg å stille dette spørsmålet til noen — og dessverre nok så

mange — av mine yngre med-søstre: Er det helt nødvendig å være skitten og ustelt for å virke moderne?

Hadde det vært bare umodne tenåringer som opptrer med ustelt og stygt hår, klær som ikke har sett vann, enn si et strykejern, på måneder og sko som er helt ukjente med fenomenet sko-

brørte eller annen form for pleie. Selv kvinner langt inn i tredveårene er nemlig påtreffbare i denne udelikate tilstand.

Folk får få lov til å kle seg som de vil, men urenslighet er noe som angår andre også. Det er en form for forurensning som vi ikke uten videre vil finne oss i.

Husmor, Asker

NOEN HJERTESUKK FRA EN SLEM OG FARLIG MANN

Ordet nazist og navnet forh. NS, — er blitt nasjonale såvel som internasjonale betegnelser for stygge mennesker, løgnaktige og umenneskelige, torturister og menneskeplagere, ukultiverte og stort sett slemme individer. Av sådanne finnes det ifølge statistikken i Norge, noe rundt 95 000, da unntatt deres etterkommere og nære familie. Den motsatte part, superjössingene og småheltene og alle dem som har beina innenfor massemediene, topp-politikerne og alle disses halegjenge og etterplaprer, skulle det her i landet, være noe omkring hundre tusen voksne.

Da har vi to folkegrupper på henvend 200 000, tildels aktive på hver deres kant. For selv om alle de 95 000 forh. NS-folk ikke er framme i lyset, så er de brennmerket for livet og føler dette på kroppen. Mens vi var fanger het det så smukt, at vi var det ikke fordi at vi hadde såkalte NS-meninger, men for våre påståtte forbrytelser mot lovene. Senere hørte vi ikke noe snakk om disse forbrytelsene, og styrken i dem er nærmest smuldret vekk i erindringen hos den store masse. No er det selve ideologien som vi forfølges for. For hvis en eller annen av

oss blir spurt hvor vi står politisk, og da svarer at vi fortsatt står i NS eller grenser dit, da blir det et ramaskrik, da tropper avisenes redaktører opp og skriker høyt at vi i alle disse tretti årene intet har lært. Hva vi ikke har lært, se det sies det ikke noe om, bare at vi intet har lært. Jeg tror å ha skjont hva de mener at vi ikke har lært, og det er egentlig ikke så særlig mye. Bl. a. er det visse påstander hos jössingene fra begynnelsen av, først og fremst påstanden om de seks millioner jøder, som tyskerne skulle ha gasset og brent opp. Når det snakkes om disse i forbindelse med oss forh. NS, så høres det ut som om det var vi som egentlig hadde gasset disse jødene og ikke tyskerne. Hvilken jössing våger seg å reise til Tyskland og anklage noen der for denne forbrytelsen?

For de enda unge i dette landet, de som ikke vet annet enn det politikerne har markedsført som historie, til dem kan jeg fortelle, at dengang da GESTAPO satte igang også her i landet, med å transportere jøder vekk, da foregikk det som man sier, ... om natten. Ingen visste noe før det var skjedd. Man må bare ikke tro at tyskerne på forhånd hadde spurt

Av A. Lockertsen

oss i NS hva vi mente om transportereringen. Og de andre, de «gode nordmennene», de visste kanskje ikke mer enn vi, hvis de da ikke hadde fått beskjed om det hele gjennom sine illegale kanaler. Men hvis så var, så stiller dette dem i et meget dårlig lys.

I Nasjonal Samlings program sto det iallfall ikke noe om diskriminering av hverken jøde eller greker, brun eller gul, at de var dårligere mennesker enn vi. Quisling ville ikke ha tålt at noen av oss i partiet hadde stillet seg opp med forfølgelse av fargede eller jøder, ei heller hans nærmeste medarbeidere, — såpass godt kjenner jeg dem.

Og hva som angår mine mere lokale partimedlemmer i Troms, så vet jeg helt sikkert at de før krigen hadde gode forbindelser, bl.a. innenfor forretningslivet med de lokale jøder, likesom min far alltid kjøpte klær hos jødehandlerne i Tromsø og andre byer, og likte å handle med dem. Alle mine dresser og sko, var kjøpt hos tromsøjødene helt fra konfirmasjonsutstyret, og det er mere enn hva superjössingene kan skryte av, —

for de holdt seg mest for god til å handle hos jødene. Så for oss NS-folk, var transporten av jødene en stor tragedie og sorg.

Alltid når NS-folk blir spurt offentlig, så skal det dras fram dette om jødene, som om jødene var vår slette samvittighet. En sådan gravning røper psykologisk noe helt annet, nemlig en dårlig samvittighet hos spøreren, han er ute etter sydebukk til å avlaste samvittigheten sin på.

Da ukebladet «Aktuell Rapport» bragte artikkelserien om hva som foregikk i 1945, med NS-folkene, så satte det igang med et liknende ramaskrik fra redaktørhold. Bladet «Fjordenes Tidende» i Måløy, som egentlig har en guttunge som redaktør, det kan fortelle helt sikkert, at Quislings dødsdom, den var helt rettfærdig. Hvor har han det fra, han som tilhører en folkegruppe som lissom skal vite så meget? Han kan ikke ha lest hva som er kommet opp senere, nemlig at den tyskeren som ble benyttet som hovedvitne, som sto opp og avla ed på at Quisling hadde vært i Tyskland og snakket med OKW om besettelse av Norge, han har senere gått fra vitnemålet og ment at han snakket under press.

Herr redaktør!

Jeg har med interesse fulgt debatten mellom de rettroende marxister, dvs. SV og AKP, om hvem som skal ha lov til å protestere mot Sovjets invasjon av Tsjekkoslovakia.

Spesielt har jeg merket meg at SV har tatt avstand fra stalinismen som en del av et parolegrunnlag i forbindelse med deres demonstrasjon mot den russiske okkupasjon.

Dette mener jeg er en positiv utvikling. Hvor mange var det ikke av oss som meldte oss til tjeneste for den nasjonale sak, som nettopp gjorde det ut fra en forståelse av de uhyrligheter og grusomheter bolsjevismen og dens daværende leder Josef Stalin, ville påføre verden. At rødvinsosialistene først nu, snart førti år etter, innrømmer at vi i NS hadde rett, får bli deres sak. Det vitner bare om deres ryggesløshet og opportuniste. Positivt er det i alle fall at vår vurdering av Stalin nå også er overtatt av og godtatt i kretsene rundt rødvinsflasken på Blindern.

Dette bringer meg til den andre side av denne sak, nemlig AKP. Sammenlignet med Sta-

(Forts. side 6)

Nå våkner også rødvins- sosialistene

(Forts. neste nr.)

Det er så en vemmes

«Det ble servert utallige løgner av ale parter under krigen, senere har det vært seierherrene som har bestemt hva som skal serveres i radio, TV og aviser. NS-folk er blitt strengt straffet eller i det minste bøtelagt, selv om de bare gjorde det de trodde var rett, mens de som snik-

myrdet NS-folk under krigen, etterpå ble berømmet som helter. Selv «Gulosten» ble litt av en folkehelt etter å ha skutt to tyske krigsfanger. Det er så en må vemmes ved det hele.»

Ola Kvisle
i *Drammens Tidende* og
Buskeruds Blad 9/9.

Paradoksalt

«Det hører med til min livstids store paradokser at de unge nasjonalsosialistiske nordmenn skulle oppleve å bli stemplet som landsforrædere, dømt og vanæret. 30-årenes rødglødende unge marxister og lovprisere av

diktaturet i Sovjetsamveldet, kom ikke bare ut av krigen med æren i behold, men vel kvalifisert for toppadministrative stillinger i etterkrigstidens Norge.»

Porsgrunns Dagblad (30/8)

Konsekvensene vil melde seg

Da stortinget fra den 21. januar 1952 og dagene framover behandlet klagen over det såkalte landssvikoppgjøret, var det enkelte talere som ville ha ro omkring denne sak og overlate det til historiens dom. Da uttalte stortingsmann Gabriel Mosseid iflg. Stortingstidende bl. a.: «... Så vil jeg si at alle de klisjeer man lager for å få laget forbrytere i vårt land, etter min

mening vil bli underkjent før eller siden... Det er de som taler om at vi bare kan utsette dette til historiens dom. Er de da ikke klar over at vi skriver historien i dag? Og at den kommer til å melde seg med sine konsekvenser og med sin Nemesis, ikke bare for oss som arbeider her idag, men den vil også ramme vårt folk...»

A. I.

Hvorfor må de alltid lyve?

Av A. Pettersen

Herr redaktør!

Redaktør Ingar Hagen har utgitt en bok med tittelen «Den norske kirke i storm». Jeg vil ikke gå i detaljer, men bare imøtegå én av de fremstillinger herr Hagen bringer til torgs, nemlig insinuasjonene om at det ble gjort forsøk på å nazifisere kirken under krigen.

Den «nazifisering» som fant

sted, besto ganske enkelt i at NS forsøkte å fylle tomrommet etter de streikende jøssingprestene med såkalte «kriseprester», dvs. troende legfolk, for at kirken drift ikke skulle gå helt i stå. Når Hagen kaller dette «nazifisering», så må man bare konstatere at mannen ikke tar det så nøye med sannheten.

A. Pettersen

Meir om dei ti som gjekk i lufta ved Florø

Herr redaktør!

I «Folk og Land» frå sept. 1978 står det om dei varetektsfangane som miste livet då ei ammunisjonsskute gjekk i lufta ved Florø i 1945.

Då det heile er så mangelfullt attgjeve, lyt eg i sanninga sitt namn prøva på og gjeva eit objektivt bilete av det som hende. (Det er trass alt lang tid som har gått, sidan.) Slik at om dette ikkje blir trykt, skal i alle fall redaksjonen få greide på ein del, facts. Dei til orsaking, då dei ikkje har tilgjenge til politiets sine arkivar.

For det første: Skuta heitte ikkje: M.S. «Hekla» (Kva M.S. står for?) Ho heitte «Thekla aus Harems». Og nasjonalitet veit eg ikkje. Det skal eg koma tilbake til seinare.

Men eg vil fortelja det slik som eg opplevde det og som var med og laste sprengstoffet alt til siste dagen. Dessutan fortelja det eg høyrde av andre eller var meg fortalt.

Eg hugsar godt den dagen då sjersant Østby kom opp i leiren for å få folk til lasting av ammunisjon og bomber frå bunkersar omkring Florø. Vi var då temmeleg svake alle mann etter aldri å ete oss mett, sidan april månad.

Det gjekk mest ei heil vike før båten var lasta. Det vart lagt fire store bomber i botnen på båten. (Det var kapteinen som gav ordre til det.) Oppå allslags ammunisjon. Øskjer med flytande glyserin og sprengolje, laus dynamitt, og moglege granatar. Alleslags effektar i kassar og dunkar.

Det var to engelske offiserar som stod for innlastinga, dessutan ein tysk offiser. Gradane lærte eg meg aldri til å lesa av uniforma. Men dei engelske var temmeleg overlegne overfor oss

fangar. Vi var jo berre for avskum å rekna.

Dessutan deltok ein nordmann som tolk. (Han hadde vore i England under krigen og gjekk i uniform.) Heilt unødig etter mi meining, for ein av fangane som heitte Bjørn Cappelen Lem kunne tale flytande både tysk og engelsk.

Den 1. september skulle ein del av gjengen på skogshogst i Norddalsfjorden og det var det som gjorde at eg berga livet. Det var ein fager seinsommar-dag med varmt og stille ver og roleg sjø. Det var ut for Florø den farlege lasta skulle dumpast på ein stad som heiter Oddane.

Det som ble MEG fortalt

Fangane blei henta av ein vaktmann med skarpladd gevær. Oftast stengun. Dei fylgde oss kvar vi gjekk og stod når vi var utanfor leiren og stod vakt natt og dag i brakka og utanfor. Der var ikkje piggråd eller gjerde rundt leiren den første tida. Den låg i sjølve byen.

Vaktmannen heitte Hesjedal og var frå Eikefjorden.

Då fangane var vel ombord, vart dei kommanderte ned i lasterommet og lukene skalka, vart det fortalt.

Dei var utkomne til Oddane og var så vidt byrja og hive ut då eksplosjonen kom. Augene fortalde at skuta vart kasta 30 meter til vers og smadra i bitar så fylgde eindel mindre eksplosjonar. Då dei kom fram til ulukkesstaden, fann dei berre noko blodskum på sjøen, foruten mastra som var splintra i to og ei uniformslue. Heile Florølandet riste under trykket frå eksplosjonen.

Dei som gjekk med

Det vart fortalt at før skuta gjekk frå kai, skulle dei ha

høyrte barnegråt og ei kvinnestemme ombord. Dette skulle vore tilbakevist av rederiet. Men kven veit om det ikkje kunne ha vore ei kvinne og eit barn ombord? For kapteinen var ein utifram stram kar. Kanskje hadde han si norske venninne ombord. Moglege Paula Andersen som forsvandt så sporlaust i Hyenfjella under krigen. —

Ein annan ting var om mannskapet var tyskarar? Somme sa at dei var nederlendrar. Dei var seks mann. Men eg høyrde tydeleg at ein av mannskapet ropte ned i rommet til dei som stua lasta på plattysk: «Rauchen sin verboten, das ist gefährlich.»

Foruten mannskapet var då den tyske offiseren, og den eine av dei engelske offiserane.

Ein norsk vaktmann og tolken som heitte Johnny. Bachker frå Bergen og ti kamerater frå leiren. Dei var: Hellevik i frå Bergen. Fornamna har eg gløymt på nokre no. Tre frå Hornindal, Frislid, Mikal Rognes og Ola Fagerheim, han var berre 17 år, ikkje 25 som det so feilaktig er skrivne. Sverre Åsen frå Førde, Leif Stavøstrand frå Svanøybukt. Bjørn Cappelen frå Måløy, Nils Hagevik frå Måløy og Annanias Kongsvoll som eg ikkje veit kvar var frå. Han snakka aldri om seg sjølv. Men måtte vera ein mann opp i åttiåra etter utsjånaden å døma. Han var musikalsk og ein flink songar. Hverken han eller Bjørn Lem var medlem av N. S.

Nils Hagevik var og ein alderstegen mann. Kanskje ein 70 år.

Det som hende etterpå

Ernst Honningsvåg, fangane sin talsmann tvinga politimeistar Edvard Faleide å koma opp i leiren om kvelden og gjera reide (Forts. side 6)

MÅNEDENS «PERNILLE»:

Det er ikke så lett å skrive når en er nedfor og arbeidssøkende. Derfor var jeg taus.

Det hadde seg slik at jeg gikk med i dragsuget som «Aktuell Rapport» fikk istand. For et lugubert organ, forresten, men jeg måtte jo lese sensasjonene det bragte om landssvikoppgjøret. På kontoret var det også andre som hadde lest det og som syntes at det ikke var all verden som en mann, som var nevnt i en av artiklene, hadde vært utsatt for. Det var jeg enig i. Men tenk om en bare kunne holde den store truten sin lukket. Så åpnet jeg den og ga en redegjørelse for hva jeg hadde hørt at andre hadde fått

gjennomgå. Dermed var det gjort.

Kontorsjefen kom inn mens jeg holdt foredrag. Han nærmer seg de sytti og er fortsatt ikke psykosefri. Nå bar det inn på kontoret hans, og det ene ordet tok det andre. Det endte med at jeg sa at jeg godt kunne gå på dagen dersom demokrati på arbeidsplassen ikke stakk dypere og munnkurver fortsatt var til leie. Så seilte jeg ut av døren med tårene i halset, fritt løp fikk de først utenfor for det var også en god og hyggelig arbeidsplass jeg hadde forlatt.

Noen uker senere hørte jeg som vanlig på morgenkåseriet i radio

fem på halv åtte. Det var Ebba Hafslund som var på luften. Jeg har alltid betraktet henne som en fornuftig medsøster, men nå skuffet hun meg en gang for alltid. Hun hadde tydeligvis også lest «Rapport» og harselerte sterkt over påstanden om at noen skulle ha vært utsatt for negative opplevelser i den opphetete atmosfære i Norge sommeren 1945. Det som min far betegner som de fem lange, tunge B-såpeårene ble også tatt med.

Da tenkte jeg i mitt stille sinn at det må feile disse menneskene noe som fortsatt tenker i sort/hvitt, og at antageligvis en generasjon må dø før fornuften igjen hol-

der sitt inntog i Norge. Jeg søkte på et par jobber jeg fant interessante, ble innkalt til konferanse, men stakk ikke mitt opphav under stolen konfrontert med middelaldrende inkvisitorer. Derpå hørte jeg ikke mer.

Da var det jeg ringte min gamle kontorsjef for noen dager siden og fortalte hva jeg hadde kommet fram til. Han hadde vært på ferie og tydeligvis benyttet tiden til annet enn å lete etter solen, som også andre forgjeves hadde søkt etter i år.

Han hørte på meg uten å mæle et ord før jeg var ferdig. «Ja, ja,» sier han så, «jeg har jo tenkt litt i mellomtiden jeg også. Har du

funnet noen ny stilling, forresten?»

«Det er ikke vanskelig å få jobb,» svarte jeg, «men det bør jo være litt mer enn bare en jobb, og så var det referansene, da.»

«Så, så,» lød det fra den andre enden av tråden, «her kjenner vi deg jo, og du oss, og kan du dempe litt på gemyttet ditt, kan jeg det også. Kan du ikke komme tilbake imorgen, så hopper vi over det der. Du er savnet og du savner sikkert oss også.»

Så sitter jeg da igjen på min gamle plass, noen negative og en stor positiv opplevelse rikere.

AT JEG IKKE KAN HOLDE DEN STORE TRUTEN MIN

Norge — et . . .

(forts. fra side 1)

kanskje ikke fullt så ille ute, men hun eller han skys allikevel som om de skulle ha bannet i kirken.

Om man er av den innstilling at det finnes mennesker som er bedre enn oss andre, som har større evner, er klokere, modigere og etisk mer høyverdige enn de fleste, og at det ideelle ville være om vi fant en løsning slik at folk av det kaliber kunne styre oss, da skriker straks den maktsyke middelmaßdighet som nå sitter ved roret, av sine lungers fulle kraft at dette er «førerprinsipp», og dermed er den tanke igjen for en tid slått behørig til jorden.

Vel, dette er noen eksempler som alle har noe med et nasjonalt og sosialindividualistisk syn å gjøre, men ta et nesten hvilket som helst område og tenk etter: Ville du uten frykt for følger

JEG ER EN MANN

som driver et lite turiststed i Nord-Trøndelag. Søker no etter en kvinne, snill, flink og ærleg, til å hjelpe meg med dette. Du må helst være Trønder, men ingen betingelse. Din alder må helst være mellom 30—45 år. Kanskje kan vi skape en ny fremtid? Er du interessert, så skriv til billett merket «155 Ny start», Folk og Lands ekspedisjon.

NS ÅRBOK 1944

ønskes kjøpt. Billett merket 154 til Folk og Lands ekspedisjon.

av noen art kunne uttrykke andre meninger enn de «vedtatte»? Du vil raskt oppdage at det er få områder der virkelig meningsfrihet eksisterer. Over alt er det noen meninger som automatisk stemples som «asosiale», «reaksjonære» eller enda verre: «Nazistiske» og «fascistiske».

Her til lands er det ikke retten, men flertallet som regjerer og huserer.

Frimann

Dagbladet og . . .

(forts. fra side 1)

triktslegen så grov at den utvilsomt ville ha fått alvorlige følger for legen om historien hadde vært sann.

Det er ikke pent å fremsette insinuasjoner uten å nevne navn, da mistanken kan rettes mot uskyldige personer. Inntil J.O.J. kommer med navnene, vil hans påstander måtte oppfattes som ren provokasjon.

Terroristpropaganda . . .

(forts. fra side 1)

Oss bekjent var det ikke herr Baader som ble myrdet. Derimot organiserte og ledet han en bande mordere og ransmenn som har herjet i Tyskland i en årrekke. Det forhindrer altså ikke

at man her i Norge på statens og borgernes bekostning kan stille ut slik propaganda i monumentalformat.

Danske . . .

(forts. fra side 1)

Grunnen til arrestasjonene skal være en anmodning fra det tyske politi, som har en mistanke om at tidsskriftet «Wille und Weg» trykkes i Århus. Dette er imidlertid ikke tilfelle — trykkestedet er Belgia.

Riis-Knudsen og Krog Pedersen vil bli siktet etter en tilsvarende diskrimineringslov som den man har brukt mot lektor Hoås i Norge. Også i Danmark kan man altså retslig forfølges på grunn av sine meninger.

Brodne kar . . .

(forts. fra side 2)

stående taler for seg selv.

Et nærtliggende spørsmål, som man etter dette kan stille seg, er om forholdene, eller rettere sagt styreformene, i disse landene i realiteten er så forskjellig, som man i alminnelighet har forestilt seg.

Det var forøvrig det samme Knut Hamsun var utsatt for. Han måtte også tilbringe en tid i psykiatrisk anstalt og fikk med seg ut den lite smigrende attest: *Varig svekkede sjelsevner.*

B.

AUF's enkle . . .

(forts. fra side 2)

til å utvikle våpen som kan skremme dem fra å angripe. At de røde lederne vil bruke enhver mulighet til å sikre seg verdensherredømmet, har de jo ikke levnet noen tvil om.

Offiser, Hønefoss

Nå våkner . . .

(forts. fra side 4)

lins tilhengere i dette parti, vil jeg sammenligne SV med et spebarn, når vi vurderer hvilken trusel de utgjør mot vårt samfunn og de nasjonale ideer. Jeg har lagt merke til at det i SVs avis NY Tid nu føres det rene neste korstog mot AKP og stalinismen, og jeg kan ikke se annet enn at det her er de nasjonale krefters advaring mot bolsjevismen og dens idealer som her slår ut. Så får SV bare rope så høyt de vil at dette ikke er tilfelle. Anti-bolsjevismen og den nasjonale sak tjener det likefullt.

AKP er i dag den farligste trusel mot vårt samfunn, akkurat som Stalin var den farligste trusel mot nasjonalsosialismen. Vi må derfor positivt vurdere

alle bidrag til å bekjempe denne rottepest, enten de nu kommer fra SV, Høyre eller ekte, stålsatte nasjonalister. Vårt arbeid er i fremgang, ingen tvil om det. Norge vil atter våkne.

Med nasjonal hilsen

H. L. (Gammel frontkjemper)

Svenske . . .

(forts. fra side 1)

«Folk og Land» kan nemlig fortelle at det sosialistiske reisebyrået «Resor» i Sverige, som samarbeider med Norsk Folkeferie, med stor glede påtar seg arrangementer av turist- og slektsreiser til Sør-Afrika.

Kunne vi få en kommentar i «Arbeiderbladet»?

Folk og Land . . .

(forts. fra side 1)

Innlegget inneholder ikke noe nazisme, men en riktig kritikk av myndighetenes unnfallenhet overfor Sovjets provokasjoner mot norsk territorium i nord.»

Altså en attest til «Folk og Land» for at innholdet i bladet vårt er sannferdig og leseverdige, og slett ikke «nazipropaganda», som så ofte hevdet av samme avis.

Meir om dei . . .

(forts. fra side 5)

for det som var hendt. Han kondolerte då dei næraste og oss andre med våre kameratar som så brått vart revne bort. Han fortalte at han den dagen fåfengt hadde prøvt og få fengselsdirektøren i Bergen i tale, så han hadde lota teke det heile og fulle ansvar for det som var hendt, noko som han karakteriserte som eit hendeleg uhell. Dei aller næraste til dei døde fekk då reisa heim. Men ein vart nekta. Men fangekosten var den same for oss som overlevde og straffutmålingane gjekk sin gang.

Med eit pennstrøk var saga om «Thekla aus Harems» ute av verda.

L. S.

Feller Stortinget . . .

(forts. fra s. 1)

embetsstoler. De finner sikkert ennå engang ad jussens vei utvei til å forsvare sine meningsfellers politiske handlinger — også i denne sak. Høyesterett har — så vidt meg bekjent — ennå ikke etter 1945 underkjent noen lover som er blitt gitt med tilbakevirkende kraft. Er da NORGES GRUNNLOV bare en staffasje — et statussymbol — som vårt politiske system dekker seg bak

hver gang det begås ulovlige handlinger? Hvor lenge skal denne humbug av såkalte «rettferdige landssvikoppgjør» vare? Hva er det disse dagens politikere er redde for? Er det de gjenlevende NS-folk mellom 50 og 80 år som spøker i deres fortsatte dårlige samvittighet, — eller hva kan det være? Er det historiens dom de er redde for? Ja, — da kjemper de for en allerede tapt sak, og deres ettermæle vil neppe bli bedre med nye ulovligheter — skulle jeg kommet dit hen at sannheten om «rettsoppjøret mot NS-medlemmene» ikke lenger kan skjules under demokratiets maske. Rettferdighetens kvern maler langsomt, men sikkert — også i denne sak — det vil fremtiden vise.

Med lov skal landet bygges — og ei med ulov ødes. Så har det hett her i Norge helt fra dengang vi hadde en norsk konge som hadde makt og mot til å øve rettferd overfor sine undersåtter. Ikke slik idag dessverre. Idag er det utrolig lavt under taket innen vårt politiske liv, og en øyner snart bare politiske dverger.

Advokat E. Dahl spør i sin artikkel om hva «Forbundet for sosial opreisning» vil gjøre, og er skuffet over at forbundet forholder seg tause til den kommende stortingsmelding vedrørende den nye kriminalisering av tidligere NS-medlemmer. Skal fortsatt en stor gruppe medlemmer her i landet vedbli å være lovløse vilt — 33 år etter 1945?

Tidspunktet for å få ryddet opp i den lovløse hengemyr fra 1945 må nå være inne til å få satt en bom og få stoppet alle tro. Tiden er nemlig allerede tiltak mot saksløse medborgere.

Hva sier eller hva vil Folk og Land gjøre? Eller hva vil f. eks. INO foreta seg i denne forbindelse? Tiden må nå være inne til å få satt likhet for loven i høysetet. Rettferdigheten har nå sovet i alt for mange lovløse år.

Her må noe øyensynlig gjøres! Jeg vil foreslå noen tiltak, og andre kan sikkert foreslå flere og kanskje bedre.

Skaff underskriftskampanje. Lag blest om saken. Bruk pressen i utlandet — hvis nødvendig. La det f. eks. bli en valgsak! Sørg for at alle stortingsrepresentantene — særlig de nyvalgte — blir skikkelig kjent med saken før den kommer opp til behandling på Stortinget.

La det bli levelige vilkår for alle nordmenn her i landet.

Kr. Otnes

HJELP TIL SELVHJELP

En av våre unge INO-MEDARBEIDERE, student uten partipolitisk tilknytning, må ha et sted å bo. Kan du hjelpe med møblert hybel?

Vi garanterer en ordens «røykfri» kar.

Hjelper du ham, hjelper du også instituttet, og dermed deg selv. Ring eller skriv til

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie,
Boks 914 - Sentrum, Oslo 1.

ANNONSE

SOSIALINDIVIDUALISTISK SAMFUNN

Innbyr til brevkurset

«SOSIALINDIVIDUALISMEN — EN NORSK FRAMTIDS-IDEOLOGI»

Er du interessert, send oss da noen ord, så skal du bli tilsendt opplysninger og kursmateriell. Vi gir deg også opplysninger om hva vi står for.

Vennligst skriv til:

Sosial-Individualistisk Samfunn,
postboks 1806,
5011 Nordnes, Bergen.

FOLK og LAND-läsare

För endast tio norska kronor till Nordiska Rikspartiet, box 162, 152 07 Strnågnäs, postg. 65 28 27-7 (eller på annat vis) erhåller Ni NRP's tidningar till årets slut! Ta tillvara tillfället.

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

Ambassadør . . .

(forts. fra side 3)

legenhet på havet den gang, kunne støttepunkter oppe ved Norskehavets kyster, uten landforbindelse med hjemlandets ressurser, kun være lite nyttige. Det var ved Kanalkysten Tyskland trengte på.»

Side 203: «Det passet ytterst dårlig for den tyske ledelsen at den våren 1940 måtte foreta en operasjon i Norden og til denne avse krefter som den nettopp da høylykt tiltrengte annetsteds. Det som fremtvang den tyske aksjonen, var sjømaktenes historiske overlegenhet og handlefrihet i de periferiske områdene.»

Norge og Sverige hadde imidlertid hatt det i sin makt, ved forsvarsforberedelser og klare erklæringer, å bringe England til å avstå fra tiltak i Skandinavia.»

«Av hensyn til sine begrensede handlekrefter har England alltid, når det var spørsmål om en operasjon, måttet overveie nøye om det «lønnet seg» å avse de for dens gjennomførelse nødvendige styrker dvs. om det var forsvarlig av hensyn til krigens behov som helhet.»

Side 204: «Hadde Norge brukt sin situasjons muligheter, kunne det ha reddet seg.»

Side 205: «I 1940 var det vi

selv som hadde gjort oss forsvarsløse ved å unnlate å mobilisere. — Om den parten som vi ikke ville komme i krig med, nemlig England, skulle lande i Norge først, og vår hær — nøytralitetsvernet kallet — hadde stått på full feltfot, ordnet i sine regulære enheter og forband, og konsentrert på de strategiske punktene, hvordan ville det da ha sett ut? Hos alle trinn, gjennom krigsskoler, høyskole, generalstab osv. var det blitt betraktet som en forutsetning for forsvarsvesenet i Norge at ingen fremmed makt skulle være i tvil om at den som overskred Norges grense, uansett hvem han var, ville møte motstand. Hæren var forholdsvis lite berørt av den pro-engelske aktivismen i 1930-årene.»

Side 163: «Da den norske regjeringen, etter at den annen verdenskrig var kommet igang, begynte å kjenne seg truet og å tenke på beskyttelse og forsvar, regnet den på å erholde dette hos sjømakten, — hos den stormakten, som for sin krigføring hadde bruk for å krenke Norge. Det ble med andre ord bukken som ble satt til å passe havresekken.»

Side 188: «Den norske regjeringens avvikelse fra nøytraliteten i 1940 . . . dreiet seg ikke her om noen forsvarsforanstaltning

ger, men om det motsatte, om unnlattelse av forsvarsforanstaltninger, om å la landet åpent fra inngrep av den ene krigførende. Nettopp fordi vi ikke under noen omstendighet ville komme i krig med den ene stormakten, kom vi i krig.»

Hvem er det da som er landsforråder?

Om Quisling . . .

(Forts. fra side 8)

fløyte og skrev meget poetiske vers både på riksmål og hardangermål. Det første var språket han vanligvis talte, men i samtaler med meg brukte han hardangermålet fordi jeg talte min dialekt. Høflig kar! Jeg undret meg over at han valgte meg — en uvitende bonde til sin fortrolige, men man kan jo også undre seg over at *Mesteren* valgte uvitende fiskere til disipler.

En dag, jeg kom fra mitt arbeid i fjøset på Ilebu, fant jeg min gamle venn hensunken i alvorlige tanker, så alvorlige at han glemte hardangermålet: «Sett deg ned, så skal du få et stykke norgeshistorie!» Han fortalte meg at overlegen hadde underslått professor Salvesens erklæring om at det var ufor-

svarlig å holde en mann som Meidell i fengsel, da han hvilken dag som helst kunne bli båret ut med føttene først, grunnet en hjertelidelse. Derfor ville han nu fortelle meg noget som jeg skulle bringe videre «når tiden er inne» (i parentes bemerkes at det lyktes meg å underrette dr. Scharffenberg og at Meidell slapp ut før det var gått åtte dager etter at den myndige doktor hadde fått beskjeden). Så fortalte han da om en eldre fengselsmann, en som hadde vært ansatt der lenge og ikke var der hverken fordi han var kommunist eller høyremann. Denne karen ble rett som det var sjokkert over det han opplevde, og da pleide han å låse seg inn i sellen til Meidell — han måtte ha nogen å tale med, stakkars fyr. Dengang da en flokk drittfulle pøbler kom settende inn i fengslet og drog professor Skancke ut og skamskjøt ham, da hørte Meidell at Skancke ropte «Mordere!» og litt senere et forferdelig skrik. Dette skriket har flere ilebukamerater fortalt meg om. Etter dette opptrinnet kom den nevnte betjenten og låste seg inn til Meidell — han måtte bort fra udyrene og tydde til et menneskelig menneske.

Samme mannen måtte, i stilings medfør, være med da Quis-

ling ble drept. Etterpå kom han, blek og skjelvende, inn til Meidell, slo hendene for ansiktet og stønnet: Å herre Gud, å herre Gud! — jeg har opplevet et Golgata! På vei til retterstedet hadde Quisling plutselig ropt: «Det norske folk vil engang sårt angre at det drepte meg!» Og fremme hadde han sagt: «Giv meg Marias blomster! Derpå hadde han gått langs pelotongen, sett hver mann inn i øynene og sagt: «Dere er mine venner — dere er mine venner.» Så hadde han stillet seg opp og sagt: «Gjør ders plikt, gutter!» Han fryktet ikke dem som slår leget ihjel. Nu har jeg innfridd det løfte jeg gav min gamle og strålende venn, Meidell. En bør, som har tynget mine skuldre i snart tredve år, er løftet av meg, og jeg er blitt en glad og fri mann.

Slutter med et lite plagiat etter Sivle: -

*Engang vil komme en oppgjørets dag,
da luren fra kalveskindet kaller til slag.
Da faller forbannelsens Berggravsattest
for sannhetens rop fra en sterk Sverre prest!*

Axel Skuggevik
(føderådsmann)

«Støtteannonserene» hjelper oss trofast

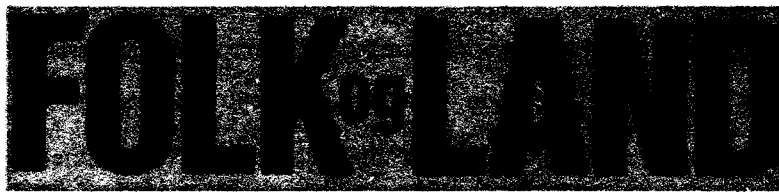
Aviser kan ikke bestå uten annonser! Jo, vi kan, fordi vi har hundrevis av trofaste lesere som én eller flere ganger i året sender oss de såkalte «støtteannonser» på kr. 50,— eller mer.

Denne gang kvitterer vi for nye 49 bidrag på tilsammen kr. 5 170,—. Hjertelig takk!

Hvis du savner kvittering for *ditt* bidrag, så kommer den i et av de første nummer.

«STØTTEANNONSER»
fra «Folk og Land»s venner.
Takk for følgende bidrag:

O., Narvik 50,—	M., Steinkjer 50,—	R., Nedstrand 50,—	T., Barkåker 60,—	E., Moss 60,—
K., Moldejord 105,—	D., Torvik 50,—	B., Stavanger 100,—	K., Stavn 60,—	H., Askim 60,—
R., Brønnøysund 75,—	G., Ålesund 300,—	O., Sandnes 260,—	S., Gran 50,—	K., Rakkestad 50,—
O., Naustbukta 50,—	O., Bergen 150,—	N., Kvernaland 60,—	F., Ryfoss 100,—	E., Fredrikstad 50,—
B., Namsos 100,—	H., Bergen 100,—	O., Kristiansand 60,—	A., Vinstra 60,—	H. R., Oslo 50,—
G., Klingsundet 200,—	J., Landås 50,—	E., Arendal 60,—	O., Vågåmo 60,—	A. N., Oslo 50,—
P., Steinkjer 60,—	A., Odda 100,—	D., Arendal 200,—	H., Rena 50,—	M. E., Oslo 100,—
		O., Skien 110,—	A., Ingeberg 160,—	S. E. S., Oslo 50,—
		J., Skien 60,—	J., Lørenskog 160,—	K. H., Oslo 60,—
		A., Porsgrunn 60,—	K., Lysaker 50,—	O. H., Oslo 100,—
		B., Porsgrunn 60,—	R. C., Sandvika 1 000,—	E., Finland 60,—
		A., Fiskum, Larvik 60,—	J., Ski 200,—	«Folk og Land» er i fremgang!

Kultur seirer over hets

Det er verken Gyldendal Norsk Forlag eller forkjemperne for norsk ånd og kultur som har æren for at Knut Hamsun er trukket frem fra det glemselens slør han ble forsøkt skjult under.

Æren tilfaller først og fremst den utenlandske opinion som tvang vår kulturelite til å frigi ham og hans verker. Slik gikk det også med tonenes mestere Christian Sinding, Kirsten Flagstad, David Monrad Johansen og Geirr Tveitt da de i sin tid ble forsøkt knust av landsmenn. Boikotten måtte oppheves etter påtrykk utenfra, og de kunne senere hste de største triumfer.

Vi minnes en pinlig historie fra den tid Knut Hamsuns navn ikke en gang måtte mumles.

Lenge før okkupasjonen skjenket dikterhøvdningen en større pengesum til gode formål. Forfatterforeningen og barnehjem fikk 25 000 kr. hver utbetalt kontant.

Legatet ble avertert og utbetalt med renter hvert år, både før og under okkupasjonen.

Men da 1945 kom, forsvant Knut Hamsuns legat. Ingen hverken så eller hørte noe til det.

Mange tenkte vel at pengene ble returnert til giveren. Ingen dårlig idé, da Knut Hamsun jo ble ribbet for hvert øre og levet sine siste dager i fattigdom.

Men det var nok ikke så vel. Legatet ble nemlig utdelt hele tiden. Man hadde bare strøket giverens navn, og ganske enkelt satt sitt eget istedet. Nemlig: **B i l d e n d e k u n s t n e r e s s t i p e n d .**

Nu er legatet dukket frem igjen under sitt rette navn, og vi undres om ikke mottakerne av legatet dypt angrer sin taktløshet. Kanskje beveget de seg vel litt utenfor loven også?

At det var Hamsuns bitreste motstandere som under og etter okkupasjonen ivrigt søkte stipendet er en annen historie!

24. oktober

Av Kai Normann

*Vi bøyer vårt hode og minnes
dypt i vårt hjertes grunn
d a g e n , en dag i oktober,
Førerens skjebnestund.*

*Et kvart århundre er svunnet,
vi er blitt gamle og grå
mange av oss som sto der
den dagen, fattige, små...*

*Ja, ennu kjenner vi sorgen,
avmakten, harmens glød
da han som var eneren blant oss
møtte en ufortjent død.*

*Vi bøyer ærbødig vårt hode
og minnes en modig mann,
den sterke og hederlige,
ærekjær, stolt og sann.*

*Han lik Tor Foleson støtte
merket i jorden, en brand!
Så segnet han under fanen.
DEN STÅR DER I NORGES
LAND!*

Om Quisling og andre gode menn

Av Axel Skuggevik

*«Du var større end de andre,
derfor måtte de deg hade.
Du har hånet deres sorger
og du taug, når de var glade.*

*Deres fryd var hverdagsgrånet,
din —, den fylgte himlens rum!
Deres tårer flød så milde,
men din sorg var rædselsstum.*

*Deres sjæle var så middels
fra sidste til første,
Å — hvor kunde de forstå deg,
du, som altid var den største!»*

Store nordmenn var både Nansen og Amundsen — de våget livet for sitt land. Større er den som våger både livet og æren, selv om det siste bare gjelder for en stakket tid, sett med historiens øyne.

Første gang jeg hørte om Vidkun Quisling var visst etter det møtet i Tønsberg, der Fridtjof Nansen stiftet Fedrelandslaget, og der man var klar over at den økonomiske borgerkrig, som går for demokrati, ville bringe landet ulykke.

På hotellet om kvelden etter møtet, hadde Nansen plutselig begynt å snakke om Quisling, og far min, som var til stede der, fortalte at Nansen «hadde vanskelig for å finne sterke nok adjektiver» i sin rosende omtale av Quisling.

Tross presse, NRK og den stortingsbetalte «Lille levebrødsforfatter», våger nu en og annen å opplate sin røst til forsvaret både for frontkjempere og for andre NS-folk, og man «tvi-

ler ikke på Quislings ærlige hensikter». Se det!

*«Fra frende gjev i sagaold
vi Nordmend fikk en arv så bold.
Men trællen i vor vilje da
— hvor fanden fikk vi ham
ifra?» spurte Sivle.*

For min egen del ser jeg bestandig Zacharias Topelius ved siden av Quisling: «Han var opphøyd över både hat och fruktan. Den fosterländska extasen gjorde att han inte kunde känna smärta.» Han hadde fått sitt professorat av zaren uten å ha søkt embedet, og var iflg. de grønne og uerfarne studentene en forræder. At han var utnevnt etter innstilling av statssekretærene Armfeldt, var han for stolt til å nevne med et ord. Han visste om et sterkt parti, i Russland) som bare ventet på en finsk oppstand for å forvandle landets status fra union til lydrike og selve landet til «en skog av galger». Topelius var også for stolt til å forsvare seg mot studentpøbelen, som forfulgte ham med ruteknusing, boikotting av forelesninger og med smedeviser selv når han satt og fisket ved en av «de tusen sjøar». Da England satte igang med strandhugg i den finske skjærgård og sendte lurende lokketoner for å få finnene med i krigen mot Russland, skrev han, i sin avis, om «hur falsk den vän var som nu lockade det».

Churchill forærte russerne bortimot halvparten av Europa — han som erklærte krig «for å redde Polen»! Den brente jords taktikk er vel eneste årsak til at de ikke fikk — iallfall deler av Norge? Og når vi ser hvordan bamsen idag tvinger polarharen til å danse for seg, da mener jeg at alle norske bolsjeviker i og utenfor høyrepartiet bør bli betenkelige.

Engang må man få betenkeligheter overfor Englands gamle devide et impera mht. Europas fastland. Halve Europa i saksen og England en makt som Verden nærmest smiler av. Det hjelper så lite at Richard Herman skriker seg hes om «Storbritannia, den sorte døren, tingmennene, de grønne skinnbenkene og Big Ben.» Det fører bare til falsk forestilling om noget av det store som Churchill ødela, om at det fremdeles eksisterer.

Jeg takker alle norske bolsjeviker (som sagt både i og utenfor høyre) for mitt opphold på Ilebu — der lærte jeg nemlig en hel del prektige mennesker å kjenne. Her skal nevnes en: *Professor Birger Meidell* — matematikeren som spilte konsert-

(Forts. side 7)

INO

Institutt for norsk okkupasjonshistorie

Boks 914 - Sentrum, Oslo 1

Kontortid:

Mandag kl. 1000—1400

Tirsdag kl. 1000—1400

Onsdag kl. 1800—2100

Kontor:

Enerhaugsplassen 4,

Oslo 6

Tlf.: (02) 19 06 71

Verdighet under kirkehvelv

I «Morgenavisen» for 29. juli har pastor Sverre Riisøen skrevet en lengre artikkel om skilsmisse mellom stat og kirke. I artikkelen kommer han bl. a. inn på hyrdebrevet i 1942 som omfattet kirkens forhold til Ungdomstjenesten, og hyrdebrevet i juli 1978 som gjaldt abortloven. Pastoren skriver:

«1. påskedag 1942 ble «Kirkens grunn» lest fra Den norske kirkes prekestoler. Det var om ikke i form, så i innhold, et direkte Nei til vårt daværende kirkestyre.

Jeg opplevde denne høytidsstund i domkirken.

På en av de fremste benker så jeg en rekke medlemmer av Nasjonal Samling. Jeg var spent på reaksjonen. Ikke noe skjedde i dette handlingsmettede øyeblikk, da en overveiende del av det norske presteskap leste sitt embets-

messige forhold til staten. De som av politiske grunner måtte føle seg rammet, førte seg med den verdighet som nærvær under kirkehvelv tilsier.

Slik gikk det altså ikke da Oslo's biskop leste hyrdebrevet i Ullern kirke, (juli 1978). Den moderne protest-psykose ble ritualmessig messet med skrik og skråll.

Neste fase i det makabre opptrinn er kjent. En innsamling ble startet med henblikk på å dekke de bøter de bolde kvinner ble idømt. Den virker som en direkte bekreftelse for den filo sofi som ligger til grunn for den selvbestemmelsesrett som følger med frihet uten ansvar. Det er også en måte å feire fader Ibsen på. (Rosmerholm)

Man har den politiske beskyttelsesmekanisme i orden. Man kaller det solidaritet.»

FOLK OG LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen, Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugsplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Mandag kl. 10—14 og Tirsdag kl. 10—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04

Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:

Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Utgiver: A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo